

ALT EMPORDÀ

Periòdic nacionalista

adherit a la «Lliga Regionalista»

Any I - N.º 2

Figueres, 22 de Febrer de 1917

Preu 5 cèntims

De la nostra Candidatura

Joves i inèdits (?)

Algú, volguent trobar defectes en els dos noms prestigiosos escollits per a integrar la candidatura de Diputats Provincials que amb tant d'encert han proclamat les forces regionalistes, ha dit d'ells que eren de dos *joves* completament *inèdits*.

I això no és cert en absolut. Es tant sols cert en part. Però en un o altre cas, lo que s'és retret i dit com un defecte és no-res-menys que un veritable elogi, no es altra cosa que la designació inconscient de dues positives qualitats que poden ostentar i que ostenten els candidats amb ben lloable orgull.

Ser *jove* és sempre un valor. Joventut és fermança de puritat, de rectitud de intent, de noblesa, de potencialitat per a dur a terme les coses més difícils, els ideals que a les gents revellides i tarades d'un xorc pessimisme els semblen irrealitzables.

Aquell romanticisme aixelabrat de la joventut és l'esperó admirable que ha tornat eficients moltes reformes que es creien utopies, mantes realitats que es creien somnis. L'empenta de temperaments juvençants és la palanca precisa per sotsmoure manies caduques, regímenes administratius inadaptats i inadaptables a la que deuria ser vida lliure dels pobles en els temps actuals. En una paraula, joventut vol dir: Eficàcia.

I en el país nostre, qual Estat—rector funest de les ansies i necessitats de les col·lectivitats més o menys vives que l'integren—té tentàculs a dolls en totes les corporacions, infinites en nombre i pròdigues en desacerts, que d'ell depenen o hi intervé, convé que els ciutadans que siguin designats per a intervenir en aquelles, tinguin en els seus temperaments una garantia, que ha de ésser mitjà alhora, per a iniciar, consumir, o col·laborar en aquelles reformes o tendències que reclamen els alts i sagrats interessos que els seran encomanats i confiats.

No vol dir tot això que despreciam el valor de l'experiència, l'hàbit d'actuar. No, certament que no. Mes cal regonèixer que en contraposició a l'empatumat pensar i sentir de gents que han menat durant molts anys interessos del país sens altre títol que una mena de perennitat fòsil en partits històrics i caducs, té un valor ultra tota ponderació, és una senyal del temps, que cal tenir en compte al judicar d'homies i candidatures.

Enfront el fatalisme suïcida de tants ciutadans als quals desercions dels uns, desacerts constants dels altres, han fet perdre tota esperança d'engrandiment i regeneració per les terres ibèriques, CAL OPOSAR-HI LA JOVENTUT, L'OPTIMISME salvador d'uns noms joves, d'uns homes ben joves, INÈDITS PER LA VIDA PÚBLICA.

Inèdits, sí. Pro inèdits no vol dir incapacitats sinó tot el contrari. Ésser desconegut en les files d'anacròniques colles polítiques és una fermança de capacitat; car és natural que, davant l'intervenció merament verbalista de polítiques qual millor judici crític se fa passant revista de ço que el país els ha d'agrair—mai ni amb la més indulgent intenció hi ha medi de remècia'ls-hi res—és lògic i presunció de bon criteri l'haver restat retrets a la vida privada, no volguent malmenar energies que en el seu temps, que és arribat, devien ésser utilitzades.

Es pot ser inèdit ja pel gran públic, ja per les capelletes partidistes, i en canvi no s'ho és per aquells desperts a tot valor que naix al seu entorn, a tot temperament que es manifesta en el camp, també difícil i aquilatador de mèrits, que constitueix l'exercici de una professió intel·lectual o l'intervenció en una magna empresa comercial o en una explotació agrícola.

I qui en el regímen de lo seu reix, té un tant-per-centatge de garanties per a fer esperar una actuació acurada en l'administració de lo que és patrimoni dels seus conciutadans.

Ademés, la llei de selecció aplicada a la designació dels que han d'anar a les corporacions democràtiques per medi del sufragi, és moltes vegades causa de que persones aparent o realment desconegudes mereixin el *referendum* immens dels electors. En l'història política dels pobles, són molts els exemples que en podríem aduir.

Més que la popularitat, sovint enganyadora, cal tenir en compte l'assabentament. La formació, l'estudi, no es compaginen massa amb l'exhibicionisme populatxer al qual s'hi senten tentats els polítics centralistes. El cas de En Prat de la Riba, qui no va en actes solemnes, en primeres pedres, en recepcions, en vetllades, i qual nom no surt mai en les informacions banals dels reporters, té desorientats i exasperats a la gent de Madrid, i a molts pseudoinconscients d'aquí; i de la competència i labor real i positiva del capdill regionalista no en dubten ni els adversaris lleals i assabentats. Sols en recelen els inconscients i els ignorants enemics de tot lo que és sentit catalanesc en aquesta terra.

Per ço, a la popularitat teatral dels prestigis històrics cal oposar-hi, com hi oposem, el segell inèdit de un assabentament i una competència com la que posseeixen els nostres candidats.

Cal ara a algú lloc, que fem aplicació pràctica de lo dit en relació amb els candidats regionalistes i les idees que més es cotitzen en el mercat de la política vella? Creiem que no.

Encara que *inèdits i joves* EN GELI I EN SALLERAS són prou coneguts en la comarca per a que tothom pugui apreciar les condicions que reuneixen sense posar en violència la seva modestia natural.

L' hora del deure

Una conseqüència que es desprén de les ensenyances de la Gran Guerra que d'ençà dos anys i mig flagella als pobles espill de la civilització, és el triomf absolut i sense restriccions del sant principi de les nacionalitats, que hem de veure a la fi d'aquella segellat per sempre, fundant sobre diferències racials regonegudes la nova organització dels Estats. I no solament aquesta orientació pendrà cos en els pobles que haurán estat els actors del gran drama, sino que fatalment, com a veritat diàfana, s'extendrà a totes les nacions que restin excloses del conflicte.

Per més que l'Espanya dels vells procediments, la representativa dels vicis centralistes que han portat la desfeta de les darrerries del segle passat, i la que durant el present impideix amb la força d'un centralisme ofega-

dor el lliure desenrotllo dels diferents pobles ibèrics, és de creure lluitarà desesperadament per a defensar l'actual estat de coses, nosaltres, els que per bandera proclamem el dret de tot poble a regir-se segons lleis per ell mateix donades, hem de preparar-nos i treballar fermament per a no restar endarrerits.

Una bona ocasió se 'ns presenta per a començar: Catalunya, que després de dos cents anys d'esquarterament ha lograt un organisme que la representa integralment, pot i deu manifestar en les eleccions provincials la posició que li pertoca enfront del centralisme. Els empordanesos deuen contribuir amb totes les seves forces a donar més relleu a aquesta orientació, propagant i fent sortir victoriosa la candidatura en la qual tant dignament hi representen nostres ideals netament nacionalistes.

En Paulí Geli i Maymí

En Josep Salleras i Pla.

Votar-los és complir amb els ideals de tot bon català. Fer-los sortir triomfants de les urnes és donar fé de la catalanitat de l'Empordà.

Pels que encara no són convençuts

Una de tantes mostres de la desorganització central

En un dels diaris més seriosos de Barcelona, «La Vanguardia» del dia 19 del prop-passat gener, llegírem lo que segueix:

«Con motivo de ciertas gestiones que se llevan a cabo en Alhucemas, el alto comisario envió allí en comisión de servicio al cañonero «Lauria».

«Tan urgente era ello que el buque salió sin proveerse de combustible, y en efecto, a la altura del Morro Nuevo, cerca de Alhucemas, el «Lauria», se quedó sin carbón y por lo tanto inmóvilizado, cosa muy peligrosa si se tiene en cuenta la frecuencia de los temporales en aquellas inhospitalarias costas.

«Inmediatamente que se tuvo noticia de lo ocurrido se ordenó al crucero «Extremadura» que acudiese en seguida para proveer de carbón al «Lauria», pero por una deplorable coincidencia el «Extremadura» no tenía carbón bastante para efectuar el aprovisionamiento en regla.

«En vista de eso, hubo telegramas a Ceuta para que el «Recalde» saliese en seguida y convoyase al «Lauria» hasta Cádiz».

Apropòsit hem reproduït íntegrament la nova, perquè ningú pugui atribuir-la a parcialitat, com segurament hauria succeït si ens havéssim contentat amb anunciar-la i comentar-la.

Un fet com aquest no necessitaria comentaris, sobretot amb tantes altres mostres com hi ha de la mateixa col·lecció; però és tan gros lo succeït, que no sabem abstenir-nos-en.

I si això succeeix amb els vaixells que estan en comissió de servei, ¿qué no passarà amb les demés coses que no han d'entrar en servei immediat, no són ostensibles, ni fan referencia a la defensa del país? A major abundament, tingui en compte el lector lo curt que era el camí a recórrer pel Lauria i pensin amb els comentaris que es farien, i això que no té de molt tanta importància, si un tren, per exemple, no arribés a son destí per falta de carbó. Però del mal el menys; el Lauria encara va arribar a mig camí, mentres que el creuer «Extremadura» ni tan solsament va poder sortir de port.

Fets com aquest són la vergonya nostra i l'irrisió dels estrangers que els comenten amb un tó de benvolença, als que són amics, que fa enrogir la cara de vergonya, com a nosaltres va succeir-nos pocs dies ha.

I amb una administració central, uns governs que així procedeixen, ¿quina confiança podem tenir-hi? Absolutament cap, doncs de la mateixa manera que tenim els vaixells sens carbó, per les negligències i demés de l'administració central, amb tot passa igual. ¿Quant temps fa que la